

PUSTNI NAGOVOR 2014

Ta veseli dan, ali »dan norcev«, pa tudi pust se imenuje, je spet tu. Poveselimo se, plešimo in sploh naj bo vsaj ta dan vesel in nor.

Libeličani se radi hvalimo naokoli, pa tudi vsem, ki pridejo k nam, kaj vse imamo in kako bogati smo. Pa sedaj osvežimo spomin na nekatere naše pridobitve, da ne bodo čisto šle v pozabo.

Kanalizacija in čistilna naprava sta bili narejeni še za časa vlade Adijana. Stari Kitajci so že pred tisočletji vedeli, da je za rastline najboljše gnojilo človeško blato. Pridno so ga zbirali in uporabljali, seveda je bil svet s tem primerno aromatiziran. Cesarica Marija Terezija je k temu dodala še živalski gnoj. No, ta je pri nas še danes v uporabi. Človeškega pa lepo predelanega spuščamo v Dravo, uporabljamo pa umetna gnojila, fosfate, fungicide, pesticide..., dobili pa smo karcinome, melanome, kostolome...

Spomenik župniku Antonu Vogrincu st.! Zelo zaslužen mož za naš kraj. Njemu se naprimer lahko zahvalimo, da lahko vsakemu povemo, da v Libeličah priteče Drava v Slovenijo. Seveda samo polovica, pa ne bomo malenkostni, saj je pod Renarjem že cela naša. Da je Vogrinec bil Veliki Slovenec, mu gre tudi zahvala, da se v Libeličah prauhamo in med seboj mornjemo, ne pa šprehamo.

Šola!

Novo vodstvo v kraju, ki mu predseduje Branko, je kar aktivno pristopilo k delu. Po stoem letu je dobila šola novo preobleko, zlasti v notranjosti. Razlika je očitna. Ko je bilo na šoli sto ali več otrok so bile tri učilnice in trije učitelji. Danes pa je šolarjev okoli dvajset in toliko malčkov, imamo pa šest delovnih prostorov, štiri učitelje in dve vzgojiteljici. Ali ni to napredek?

Mrliška vežica!

Tako dolgo smo nanjo čakali, in končno smo dobili najmodernejšo stavbo v našem kraju, ki se s svojo arhitekturno podobo popolnoma vklaplja v naše okolje. Za časa vladavine Adrijana se je nikakor ni dalo izgraditi. Ko je vladavino prevzel Branko pa je zrasla, kot goba po dežju.

Bila je kar draga so dejali na občini. Res je, metati velike denarje v objekt, ki ga vsak posameznik koristi le nekaj ur ali dni, je nesmisel. Uporabnik pa še ve ne za to. Je pa res, da odslej naši pokojni ponoči v miru počivajo, žalujoči ostali pa tudi.

Lep objekt pa je prinesel tudi nekaj zmede ob žalostnih sprevodih. Uničil je krajevno običajni način spremljanja pokojnika do jame. V sprevod krenejo tako silovito, vsi naenkrat, da se pomešajo uniformiranci, ljudje, župnik, pevci in še kdo. Po starem pa je bilo tako, da je bila na čelu zastava, za njo križ, nato ljudje, pa župnik, trugla, svojci in ženske. No mrtvih to nič ne moti, živi pa se bomo morda kdaj naučili starih navad. Prvi trening je lahko že na pepelnično sredo, ko se bomo poslavljali od pusta. Se bomo?

Muzejske zbirke!

Naši kmetje že od nekdaj veljajo za pridne, varčne in tradicionalne. To nam dokazujejo primeri, kako skrbno so shranili vse stare, neuporabne stroje in orodja, In prav je bilo tako. Muzealci so vse to dali na ogled in obiskovalci od blizu in daleč to občudujejo in nas hvalijo, kakšne zaklade imamo. Tudi vi danes ničesar ne zavržite, raje shranite za poznejše rodove. Enkrat vse prav pride. Ob toliko tako dobro ohranjenih orodij se včasih pojavi tudi dvom, koliko so bili v uporabi.

Društva!

Libeličani se združujejo v veliko aktivnih društvih v kraju.

Ta glavno je seveda **Prostovoljno gasilsko društvo**. So zelo aktivni, delovni in resni, zanesljivi, tako da se pod njihovim okriljem počutimo varne. Ker pa v zadnjem času v našem kraju ni bilo kakšnih omembe vrednih nesreč, so se lahko v polni moči in z vso odgovornostjo pripravljali na razna tekmovanja. In splačalo se je. Pokalov že ni več kam dati. Ob vsej slavi, pa je morda komu od funkcionarjev le ta preveč stopila v glavo in je pozabil, da Libeličani le takrat zmoremo, kadar skupaj držimo. Kar imamo in kar smo, velja le, kadar se tega vsi zavedamo.

Športno društvo je drugo najpomembnejše. Sploh so v zadnjih zimah zelo aktivni. Kar vrstila so se tekmovanja v kvartanju, pikadu, namiznem tenisu, sedaj pa se začne sezona kolesarjenja, nogometa, pa še kaj. Če bo šlo tako naprej, se lahko tudi Libeličani nadejamo kakšnega olimpijskega prvaka.

Kulturno prosvetno društvo!

Dolgoletno tradicijo, seveda še zdavnaj ne tako dolgo kot gasilci, ima Kulturno prosvetno društvo. Nobenega, skoraj nobenega dogodka na vasi ni brez njih, povsod so zraven, pri veselih in resnih dogodkih. Toda ker ne tekmujejo, ne dobivajo kolajn, priznanj in pohval, se ne zdi tako pomembno. Da to popravimo, jim danes izročamo slovesno pustno medaljo.

Kmečke žene in libeliške gospodinje!

Ko pomisliš na njih se kar oblizneš in sline se ti pocedijo. Ja, za vse sladkosti na naših prireditvah se imamo zahvaliti njim. In tako naj tudi ostane. Hvala vam. In tusi ve ste si zaslužile medaljo.

Libeliška vlada!

Nazadnje pa je treba nekaj povedati še o aktualni libeliški vladi. Po dolgem premisleku sem ugotovil, da ni kaj veliko reči, saj so racionalizacijo začeli najprej pri sestankih. Kar pa se financ tiče, ji pa tako vse servirajo iz občine. Včasih je res, da vlada, ki malo sestankuje in se na sestankih ne krega, naredi najmanj škode. Koliko je pa od tega koristi, pa presodite sami!